

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová

Nesmíš mi
nikdy lhát!

PIPPA ROSCOEOVÁ

NESMÍŠ MI
NIKDY LHÁT!

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

mnohokrát jsem uvažoval o tom, co dělají lidé bez lásky na temném severu...

Nesmysl, že? Proč by zrovna na severu lidé neměli znát lásku? Abych to vysvětlil: dělal jsem si čárky za každý příběh, který se odehrává na teplém jihu (Řecko, Španělsko, Itálie...), na levou stranu papíru a za ty, které mě zavedly na chladný sever, na pravou stranu. Nalevo to brzy připomínalo les, napravo poušť... Já vím klišé s prohrátými mezemi, to příliš s promrzlou tundrou nekoresponduje, ale přece...

Jsem rád, že se to v posledních dvou měsících docela změnilo. Minulý měsíc jsem se s Joss Woodovou (Dohodneme se spolu?) podíval na Island, tento měsíc mě Michelle Smartová (Žhavá noc plná ledu) zavedla přímo do ledového hotelu ve Švédsku a Heidi Riceová (Sami pod polární září) do promrzlého finského Laponska.

A ukázalo se, že sníh a mráz lásce a romantice vůbec nepřekáží!

Takže sice nevím, jaké bude počasí v listopadu (vzhledem k výrobním lhůtám to samozřejmě píšu dříve), ale je to sice měsíc, který už může být plný plískanic, ne-li prvního sněhu, nenechte si ovšem počasím brát chuť do života! A do lásky!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**NESMÍŠ MI
NIKDY LHÁT!**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Twin Consequences of That Night

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2200-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2201-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2202-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Byl v bytě své sestry Hope. Vypadal stejně, ale v něm rozhodně nebudil stejný dojem. V jeho ruce byla sklenka vína. Nedovedl si vzpomenout, jak se tam dostala. Necítil bohatou ovocnou vůni vína, nepochybně beaujolais. Vidění měl po okrajích rozmazané a potemnělé. Podobalo se to pohledu do tunelu.

Sestra mu právě cosi povídala. Neslyšel ji. Zvuky z okolí k němu pronikaly tlumeně, jako by měl hlavu zabalenou v tlusté dece. Oči měla poděšeně rozšířené, ústa otevřená překvapením. Pomalu se mu ztrácela ve stínu...

„Pane Harcourte, slyšíte mě? Pane Harcourte?“

Hrubě s ním třásli a jemu se tak bolest zařezávala do hlavy ještě pronikavěji. Věděl, že tu něco není správně.

Sestra mezitím vzlykala a prosila: „Prosím, pomozte mu. Prosím, udělejte něco.“

Někdo neurvale obrátil jeho tělo na záda. Uslyšel, jak s žuchnutím dopadá na postel nebo nosítka, a do jednoho oka mu protivně zasvítilo ostré světlo. Oslepovalo ho, ale nedovedl před ním zavřít víčka. Pokusil se protivnou ruku s baterkou odrazit, ale ochablá paže jej odmítla poslechnout.

„Má rozšířenou levou zornici,“ prohlásil kdosi.

Do jeho mysli teď odněkud z dálky pronikala různá slova, která mu nedávala příliš smyslu: počítačová

tomografie, angiogram, krevní obraz. Pokusil se pohledem najít sestru, ale nedovedl pohnout jediným svalem. Celé jeho tělo hořelo, jako by se ocitl v pekle. Cítil každé píchnutí jehlou, každý šťouchanec, pak pohyb kloubu na klenbě nohy.

Jeho tělo nereagovalo. Byl otupělý, ne ale znecitlivělý.

„Co se děje?“

Sestrin hlas zněl tak vyděšeně, že se teprve teď doopravdy zmocnila hrůza. Znal děs a utrpení z nepochopitelného doteku smrti, která přišla ukrást milovanou bytost. Ani jedno jí nechtěl, nesměl způsobit. Vysoké kvílení jakéhosi monitoru zatím přešlo do nepravidelného pípání.

„Budeš v pořádku, Nate. Slibuju. V letadle už sedí nejlepší doktor, aby provedl operaci,“ lkala Hope.

Jakou operaci? Co se stalo?

„Budeš v pořádku, Nate,“ šeptala mu teď do ucha. „Slibuju.“

Dveře kabiny malého soukromého letadla se hlasitě zabouchly a vytrhly ho tak z noční můry, která bohužel noční můrou nebyla. Věděl, že noční můry jsou neopodstatněné, že jsou to většinou projevy úzkosti a strachu z neznáma, iracionální příšery, které se vynořují z temných hlubin podvědomí. To, co právě prožil, byla naopak živá vzpomínka na události, které byly i dnes až příliš skutečné, přestože se odehrály před více než dvěma lety, tu noc, kdy se vrátil z obchodního jednání s rodinou Casasových, které skončilo naprostou katastrofou. Bolest hlavy jej tehdy pronásledovala už v Madridu. Skončila tím, že se zhroutil na podlahu v londýnském bytě své sestry.

Nikdo nikdy veřejně neoznámil, že Nathaniel Harcourt, anglický miliardář, tehdy utrpěl cévní mozkovou příhodu, následek aneurysmatu. Nikdy se ani nejednalo o tom, že by se ta věc měla zveřejnit. Zpráva

o takové slabosti by ohrozila hospodářské výsledky jeho tří podniků. Nikdo kromě jeho nejbližších spolupracovníků nevěděl o úspěšné operaci ani odletu do soukromé švýcarské kliniky, kde se Nate podrobil odborné rehabilitaci, aby se mohl vrátit do své funkce bez známek duševní či fyzické slabosti.

K čertu s tím.

Samotná operace připomínala ve srovnání s dlouhodobými následky procházku růžovým sadem. Na jeho utrpení nic nezměnilo ani to, že pobýval v nejlepší soukromém zdravotnickém zařízení, které mu mohly zajistit jeho peníze. Nedílnou součástí jeho života se stala věčná únava, plíživé bolesti hlavy, podivné cvakání, které slyšel při každém pohybu, ztráta sluchu, bolesti čelisti a zad, zpomalené reakce...

Pro člověka vychovaného k tomu, aby slabost považoval za ohavnost, kterou je třeba vykořenit a vyříznout jako rakovinu dříve, než bude moci ovlivnit ceny akcií, to bylo nepřijatelné. Každý nový den mu krutě připomínal, že už není tím, kým býval. Musel dbát na správnou životosprávu a pravidelně cvičit. Dříve si jen málokdy něco odepřel, teď se jeho život stal svěrací kazajkou přísných pravidel, denního užívání léků a vitamínů a kontrol zapsaných v diáři na rok dopředu.

„Měl bys zvážit, jestli bys neměl omezit pracovní zátěž,“ soudil jeho dědeček.

Nate dva roky tvrdě pracoval na návratu do života, jaký vedl předtím. Nechal si trochu narůst vlasy, aby skryly jizvu po operaci. Zhubl. Podle bulváru to byl následek věčného flámování, ne ztráty chuti k jídlu v důsledku snížení ostrosti chuťových i čichových vjemů.

Připadal si podivně zpomalený, jako by se neustále musel brodit tekutým medem. Někdy dovedl jen s obtížemi sestavit souvislou myšlenku. Ve tvářích svých zaměstnanců, své sestry i dědečka tu a tam zahlédl zmatek, pochybnosti, bezradnost z jeho pomalosti...

Jednoduše už nebyl stejný jako dříve. Lékaři sice tvrdili, že jeho podivné stavy nejsou důvod k obavám a že časem pominou, nechápali ale, jaké to je, když se člověku život vmžiku a od základu změní jako přepnutím vypínače.

„Let do Madridu z Londýna bude trvat něco přes dvě hodiny, pane Harcourte.“

Nate přikývnutím naznačil, že letušku slyšel. Pevně zavřel oči v naději, že se tak zbaví tupé bolesti, kterou v něm zanechal zlý sen, který nebyla jen snem, a opřel se temenem o opěrku hlavy.

„Kdybyste něco potřeboval,“ pokračovala stevardka. Významně mu položila dlaň na rameno. „Cokoliv...“

Otevřel oči jen na tak dlouho, aby zahlédl ohnivě červený emblém na její bílé halence. Jestli měl nějaké pochybnosti o smyslu jejích slov, rozptýlil je výmluvný záblesk v jejích očích. Před necelými dvěma lety by se usmál, vzal ji za zápěstí, stáhl do klína a splnil jí všechna přání. Ani by ho nezajímalo, jestli jej při tom uvidí kapitán nebo druhý pilot jeho soukromého letadla.

Tehdy ale byl v nejlepších letech, *enfant terrible* britské obchodní scény. Vlastnil tři podniky a zastával funkci finančního ředitele rodinného podniku Harcourts, který byl odjakživa symbol luxusu, exkluzivity a bohatství. Mezinárodní obchodní dům patřil jeho rodině už několik generací a Nate byl horký kandidát na příštího generálního ředitele. Na tuto funkci jej už odmalička připravoval nejprve otec a po smrti obou jeho rodičů i dědeček. Aby představenstvu podniku předvedl svoje vyjednávací schopnosti, odcestoval přede dvěma lety do Madridu, kde měl zajistit smlouvu se španělským módním domem Casas Fashion. Oslavný úspěch se tehdy zdál na dosah... dokud nepotkal Gabriellu Casasovou.

Sklonil pohled do klína a s trochou údivu zjistil, že

má ruku malátně položenou na stehně a že letuška dál dychtivě čeká, jak odpoví na její výzvu.

„Děkuju, dám si whisky,“ pronesl. Úmyslně předstíral, že jí nerozumí. Jeho hlas drhl hořkostí.

Dovedně zakryla zklamání, stáhla ruku z jeho ramena a vydala se do kuchyňky. Nate po jejím odchodu vyhlédl z kulatého okénka a bezmyšlenkovitě pozoroval, jak měsíc stříbří horní stranu mraků.

Gabriella Casasová.

Jeho tělo na vzpomínku odpovídalo způsobem, který nedovedl pojmenovat ani ovládnout. Pocítil dráždivé, erotické napětí, o které ale ani trochu nestál. Malé soukromé letadlo se propadlo do vzduchové kapsy a Nateovi se sevřel žaludek. V duchu se neochotně vrátil k okamžiku, kdy ji spatřil poprvé. To ještě nevěděl, jak se jmenuje, a pyšně si myslel, že její jméno ani není důležité. Byla to nejkrásnější žena, jakou kdy spatřil. Nikdy neudělal první krok, vedle ní se ale nedovedl ovládnout.

Už při prvním pohledu do jejích velkých oříškových očí zažil pocit, jako by ho někdo omráčil. V minulých letech se v duchu mnohokrát vrátil ke každému okamžiku jejich společné noci a bezvýsledně se pokusil se odhalit, kde přesně se tehdy dopustil chyby a jaké varovné signály přehlédl. S odstupem času mu připadalo, jako by se už tehdy, zhruba čtyřicet hodin před mozkovou příhodou, začínaly projevovat první příznaky aneurysmatu.

„Dáš si něco k pití?“ optal se jí tehdy.

„Nechci, aby sis to špatně vyložil,“ odpověděla.

„Jen jsem tě pozval na sklenku, nic víc,“ pokrčil rameny.

Cítil na sobě žár jejího pohledu. Nedovedla od něj odtrhnout oči o nic víc než on od ní. Jemu, muži, který svedl bezpočet žen v bezpočtu zemí, tehdy učarovalo to, co mylně považoval za nevinnost.

„Ráda bych si s tebou popovídala,“ nadhodila.

„A já zas chci slyšet všechno, co mi chceš povědět, ale nejdřív chci udělat... tohle.“

Nedovedl se ovládnout. Věděl, že by se měl nejprve zeptat, ale vzduch už byl tak hustý společnou touhou, že nedovedl střízlivě přemýšlet. Polibek měl být jen letmý dotek rtů, nic víc. Nevěděl, že u toho nedovede zůstat. Už tehdy zcela vážně přemýšlel, jestli by bez ní dovedl prožít zbytek života.

Když se druhý den ráno probudil a zjistil, že je její polovina postele prázdná, nechtělo se mu uvěřit vlastním očím. Nedovedl by spočítat, z kolika postelí se už vytratil bez rozloučení, ale tohle bylo poprvé, kdy se to stalo jemu. Posadil se a rozhlédl po šatech poházených po podlaze. Každý kus oblečení byl jako smyslná vzpomínka a výčitka.

Pod nočním stolem zahlédl její kabelku. Sáhl po ní a bez výčitek svědomí ji otevřel. Zapátral v ní po nějaké stopě, která by mu prozradila, s kým prožil nejúžasnější noc svého života. Nebyl v ní telefon ani průkaz, jen kreditní karta a klíč od hotelového pokoje.

G. Casasová.

Chvilku na kartu jen upíral tupý, nevěřící pohled, pak si ale jeho bystrý mozek začal pomalu uvádět útržky informací do správných souvislostí. Žilami se mu vmžiku rozlil ohnivý hněv. Když se pak oblékal, byly jeho pohyby zuřivé a trhavé. Sotva si naplno uvědomil, s kým prožil noc, zaplatil soukromým detektivům trojnásobek jejich obvyklé sazby, aby zjistili, co mu na celé věci uniklo. Věděl, že to muselo být něco zásadního.

Netrvalo dlouho dovodit si, že vše, co se stalo, byl další z podlých úskoků Renaty Casasové, její matky. Podle všeho za ním svoji dceru poslala, aby ho svedla, když v něm její vlastní pokusy vzbudily jen nechuť. Opožděně si uvědomil, že měl věnovat větší pozornost zlostnému záblesku v očích Renaty Casasové, když jí oznamoval, že s ní bude jednat přísně

profesionálně. Nikdy by ho nenapadlo, že za ním pošle vlastní dceru, aby odvedla jeho pozornost od toho, jak se jej snaží oškubat. Ve hře byly miliony. Renata se mu pokusila prodat akcie jejich rodinného podniku, které jí ale nepatřily.

Když si pak události posledního dne před mozkovou příhodou znovu a znovu prožíval při bolestivé fyzioterapii a rehabilitaci, usoudil, že konfrontace, která následovala hned odpoledne po noci s Gabriellou, byla další zásadní chyba.

„Odveďte ji odsud. Už se na ni nikdy nechci podívat. Není o nic lepší než prodejná běhna,“ soptila Renata.

Gabriella sebou po matčiných slovech cukla, jako by dostala políček. Zatvrdil se proti vzpomínce na to, jak před ním stála jako solný sloup, třásla se studem a vrhala na něj prosebný pohled plný lítosti a nevyslovených omluv.

Lži, všechno to byly lži.

„Madam, vy jste se podle všeho pomátla. Moji právníci důkladně projdou vše, o co jste se pokusila, a až s tím budou hotoví...“

S úmyslně nejasnou hrozbou je opustil a vrátil se do sestřina bytu v Londýně, kde mu vydutá céva v mozku zpřetrhala celý život. Věděl, že nemá smysl hledat mezi těmi dvěma událostmi spojitost, dnes ale cestoval do Madridu s pocitem, že až skončí soud, mohl by se celý jeho život vrátit do starých kolejí. Měl vystupovat jako hlavní svědek v soudním přelíčení s Renatou Casasovou, která čelila žalobě z podvodu a zpronevěry.

Nikdy nedal slib, který by nedodržel. Chtěl, aby Renata Casasová i její dcera litovaly dne, kdy se z něj pokusily udělat hlupáka.

„Není ti něco?“ zavolal přes dveře znepokojeně Gabin bratr. Javieru Casasovi se nelíbila představa,

že jeho sestra bude vypovídat u matčina soudu, ale neviděl v tom důvod, proč by se teď měla schovávat na toaletě.

„Dej mi ještě chvilku,“ odpověděla Gabi a zahledla se na sebe do zrcadla.

Dlouhé tmavé vlasy, na které byla kdysi tak pyšná, měla stažené do neuspořádaného drdlou. Oblečení, jemuž svého času věnovala tolik pozornosti a ve kterém pečlivě ladila látku, barvu, styl a střih, si dnes vybírala jen podle toho, které bylo zrovna čisté. Top byl už od oběda potřísněný cákancem rajské omáčky. Její tváře, dříve růžové mládím a dychtivostí, teď byly propadlé, lícní kosti nezdravě vystouplé.

Vypadáš, mírně řečeno, bledě, pomyslela si, když klouzala prstem po tmavých skvrnách pod očima.

Příliš dlouho listovala v novinách, které si nenápadně propašovala na toaletu. Vytištěná slova jí už dávno přestala dávat smysl. Jasně teď dovedla vnímat jen oči pohledného muže, se kterým přede dvěma lety prožila jedinou, ale o to velkolepější noc. Obrázek byl sice černobílý, ale přísahala by, že i tak vnímá naléhavou hloubku jeho pohledu. Hleděl přímo do kamery a tím i přímo na ni.

Nathanial Harcourt.

Měl dnes o něco delší vlasy. Vzpomněla si, jak mu je cuchala, zatímco ji líbal. Vybavily se jí doteky jeho jazyka a jeho prudká, ohnivá touha. Rychle zamrkala, aby jí do očí nevrhly slzy. Nechtěla vzpomínat, jak se společně smáli, jak jí dovolil, aby ho zkoumala a poznala, co cítí, jak jí bušilo srdce a jak vášnivě vzdychala, jak se jí třáslы nohy a svírala ruce v pěst, jak v jeho objetí lapala po dechu...

Ne!

Jednou rukou promnula oči, druhou zmuchlala noviny.

Ne.

Už téměř dva roky se s ním snažila jeden každý den

spojit. Volala mu, posílala maily, a kdyby měla číslo faxu, zkusila by i to. Jednu chvíli byla málem přesvědčená, že jde o nějaké spiknutí a že se ji od něj jeho podřízení snaží úmyslně oddělit. Vydala se proto přímo do jeho vlaškového obchodu v Madridu, ze kterého ji ale nechali vyvést ochrankou. Stud z takového ponížení jen o něco více pochroumal její už tak pošramocené sebevědomí. Později se kdesi dočetla, že Nate se tou dobou se opaloval na pláži někde v jižní Asii.

Teď byl ale přímo tady, v Madridu, a měl svědčit v přelíčení, které, pokud se dalo věřit křiklavým titulům bulvárních plátků, bylo procesem století. Nikdo zatím nepředpokládal, že se na něj dostaví osobně, a nejméně ze všech její matka.

Gabi to ale na rozdíl od ostatních nijak zvlášť nepřekvapilo. Už onu osudnou noc, kdy ji matka poslala za Natem s tím, že si přeje, aby odvedla jeho pozornost od svých nezákonných machinací, tušila, že to, co bude následovat, změní celý její život. Nikdy se ale nedovedla přimět litovat toho, co se tehdy stalo.

Vydala se do hotelu s docela jiným záměrem, než s jakým ji tam posílala matka. Chtěla Natea upozornit, že matka nemá povolení prodávat akcie společnosti jejího bratra, a že by bylo nejmoudřejší odejít a nechat jednání neuzavřené. Při jejich setkání ji ale vyvedlo z míry Nateovo okaté flirtování. Připadlo jí, jako by poprvé našla někoho, kdo ji skutečně vnímá a kdo rozumí tomu, co se odehrává v jejím nitru.

Když ji ale druhý den po jejím útěku z hotelu navštívil v matčině domě, bylo zklamání v jeho očích jen první z mnoha ran, které toho dne utrpěla. Odmítl se na ni třeba jen podívat, natož aby jí potvrdil, že to, co spolu prožili, pro něj znamenalo totéž, co pro ni. Připadlo jí, jako by se tváří v tvář jeho chladu její rozbitá duše rozlétla do všech světových stran.

„Zlatíčko, jsi v pořádku?“ klepala teď na dveře koupelny Emily.

Teprve starostlivý tón hlasu švagrové ji probral k vědomí. Potlačila bolestné vzpomínky a otevřela dveře do známého, láskyplného, chaotického nepořádku.

„Mami! Mami! Mami!“

Chodbou k ní na nejistých nožičkách běželi Ana a Antonio. Srdce jí zalil vlahý pocit dojetí. Dřepla si před ně, vzala je oba do náruče a nechala jejich blízkost zmírnit bolest, která jí svírala srdce. Polechtala je, sklonila tvář k jejich vlasům a naplnila si chřípí sladkou vůní svých dětí. „Jakou rošťárnu jste provedli tentokrát?“ zeptala se.

„Rozumějí ti? Když na ně mluvíš anglicky?“ zajímal se španělsky Javier. Opíral se právě o rám dveří a utíral si ruce po mytí nádobí.

„Když jsme spolu, mluvíme jen anglicky,“ odpověděla.

Emily se mezitím zavěsila do manžellovy paže a zvedla ze země vlastní dceru Lily. Gabi na okamžik zabořilo u srdce. Překonala bolest z pohledu na to, jak její bratr láskyplně objímá svoji manželku a dítě. Ti tři byli rodina, jakou si vždy přála a nikdy nezískala.

„Už jsem se naučila plynne španělsky, jestli je to tak pro tebe jednodušší?“ prohodila k ní Emily, jejíž mateřským jazykem byla angličtina.

Gabi se jen chabě usmála. Její bratr se ji nikdy nepokusil přimět, aby mu prozradila jméno otce svých dětí. Nepochybovala, že si ho domyslel, ale nikdy se o něm otevřeně nezmínil. Jejich vztah se zlepšil od doby, kdy našla odvahu odejít od matky. Za vše, co měla, vděčila jen jemu. Když odcházela z Renatina domu, odnášela si s sebou jen pár kousků oblečení.

Nebylo snadné vyrovnat se s tím, že otěhotněla právě ve chvíli, kdy vmžiku přišla o vše, co zatím stačila poznat. Otec jejích dětí s ní nechtěl mít nic společného. Ve třiaadvaceti letech se neplánovaně stala

matkou a rychle ztratila i těch pár přátel, které si získala ve škole. Musela se smířit s vědomím, že jí mezi prsty uniká naděje stát se módní návrhářkou. Bez ohledu na to, jakou budoucnost si kdysi vysnila, ale hned ve chvíli, kdy poprvé držela v náruči své děti, věděla, že by nikdy nejednala jinak. Byla odhodlaná chránit je každým kouskem své bytosti, milovat je i za jejich otce a zajistit, aby prožily docela jiné, šťastnější dětství než ona.

„Jde o ten soud?“ zajímal se podmračeně Javier. „Nemusíš svědčit. Mají dost důkazů i bez tebe, a i kdyby ne...“

„O nic nejde,“ odmítla jeho návrh a sledovala, jak dvojčata odbíhají do obývacího pokoje bratrova madridského bytu. „Je to tak správné,“ pokrčila rameny.

Státní zástupce ji ujistil, že se u soudu s Nathanialem Harcourtem nesetká, protože jejich výpovědi jsou naplánované na jinou hodinu. Dodal, že vzhledem k častým průtahům v soudním řízení je navíc velmi pravděpodobné, že její výpověď bude odložena až na následující den.

Na rozdíl od něj si tím nebyla tak jistá. Nedovedla se zbavit pocitu, že i když Natea po prvních narozeninách svých dětí vytěsnila z mysli i ze života, nastává teď dlouho odkládaný den zúčtování.

DRUHÁ KAPITOLA

Nate se dlouze zadíval na budovu soudu a zvolna zamířil k jejímu vchodu. Na vrcholu schodiště se zastavil, nadechl, zapnul si sako a uhladil kravatu. Konečně si připadal připravený jednou provždy uzavřít celou věc s rodinou Casasových. Čekalo ho svědectví proti Renatě ve věci pokusu o podvod, pak už jen likvidace zbývajících podílů v jejich podniku. V důsledku skandálu, který provázal Renatino zatčení, neměly téměř žádnou hodnotu, ale to mu bylo vcelku lhostejné.

Prošel dveřmi do budovy, na recepci uvedl své jméno a chvíli čekal na asistenta státního zástupce. Nelíbilo se mu, jak se mu zrychluje tep, a nebyla mu po vůli ani nervozita, která se jej při čekání zmocnila. Před mozkovou příhodou by ji využil ke svému prospěchu, teď mu ale připadalo, jako by každá změna duševního stavu byla varováním, že se kdykoliv může opakovat. Rychle tu nevíтанou myšlenku zapudil, odkud přišla. Podle lékařů teď jen pomaleji reagoval, ale jinak byl zdravější než většina jejich ostatních pacientů.

„Pane Harcourte?“

Otočil se a zjistil, že se na něj dívá muž v obleku s brýlemi.

„Señor Torres?“

Muž se usmál. „Ano. Rád vás konečně poznávám.“

Nate jen přikývl. Nebylo nutné, aby byl milý, toužil jen po tom, aby byla celá věc co nejrychleji uzavřená.

„Všechno bude velmi jednoduché. Státní zástupce vás požádá, abyste vlastními slovy popsal, co se tehdy stalo. Obhájce si možná bude chtít něco vymyslet, ale s přihlédnutím k ostatním svědeckým výpovědím...“ Torres ukončil větu výmluvným pokrčením ramen, které mělo podle všeho naznačit, že Renata nebude mít sebemenší možnost vykroutit se a uniknout trestu.

Nate si při jeho hovoru jen mlčky prohlížel tváře lidí shromážděných ve velkém foyeru.

„Hledáte někoho?“ zajímal se Torres, když se od něj nedočkal odpovědi.

„Spíš doufám, že se někomu vyhnu. Pochybuju ale, že by sem přišla.“

„Můžu to zjistit za vás, pokud byste si přál,“ nabídl se ochotně právník.

„Ne, to je v pořádku. Ta osoba, které se chci vyhnout, bude asi svědčit pro obhajobu.“

„Pak není důvod, abys ji tu dnes viděl,“ ujistil ho Torres. „Dnes budou vypovídat jen svědkové obžaloby. Tudy?“ pokynul mu.

Soudní síň se nacházela až na samém konci dlouhé světlé chodby. Soustředěná energie, která vyzařovala z lidí, kteří po ní proudili, byla Nateovi povědomá, připomínala mu ruch v jeho podnicích. Než vstoupil do místnosti, pokusil se z ní alespoň trochu vstřebat ve svůj prospěch.

V duchu si vždycky představoval, že se jeho konfrontace s rodinou Casasových odehrává u londýnského soudu, uprostřed tradiční vznešenosti mahagonového ostění, zelené kůže na psacích stolech, černých rouch a šedých paruk, proto jej malá madridská soudní síň s borovým nábytkem na první pohled trochu zklamala.

Bez odporu se nechal nasměrovat na místo poblíž

dveří a zahleděl se na zátylek Renaty Casasové. Neuniklo mu, že její ramena jsou stažená potlačovaným napětím. Zadíval se na její ruku položenou na světlem dřevěném stolku a zaznamenal bílé klouby na jejích prstech. Ty si ale nevyložil jako známku napětí, spíše vzteku.

Tiše se sám pro sebe zasmál. Její bezostyšná drzost mu připadala naprosto nehorázná. Pár chvil mlčky pozoroval dění v sále, zatímco právníci o něčem hovořili španělsky se soudcem. Renata se tu a tam naklonila ke svému obhájci a něco mu pověděla. Vždy jen příkývl.

Přemýšlel, nakolik je její dnešní výstup předem připravený. Ve vzpomínkách se vrátil k jejich prvnímu setkání. Nechápal, jak je možné, že mu tehdy unikla její licoměrnost. Právě tak mu nebylo jasné, proč jej ty dvě tolik zaujaly, nejprve matka, pak i její dcera.

Rozhodl se přehlédnout, jak se mu při pomýšlení na Gabriellu zrychlil tep. Napadlo jej, že už tehdy mohlo jeho jednání a duševní stavy ovlivňovat aneurisma. Lékaři jej sice ujišťovali, že to není možné, protože výduť cévy se projevuje jinak, ale Nate byl odjakživa zvyklý věřit svým instinktům.

Nic jiného mu ani nezbývalo. Když jej ve dvanácti po smrti rodičů dědeček oddělil od sestry a poslal do internátní školy, zůstal odkázaný sám na sebe. Už po několika dnech strávených v drsném prostředí chlapců příliš brzy odříznutých od rodin pochopil, že slabost znamená zranitelnost a smutek slabost. Poslední dva roky ale jeho vědomí vnitřní síly zpochybnil. Soudil, že je čas získat jej zpět.

„Pane Harcourte?“ Torres mu gestem naznačil, že má u pultu zaujmout místo svědka.

Gabiny podpatky klapaly po chodbě před síní, kde její matka stála před soudcem. Novináře, kteří se

k soudu slétli jako mouchy na mršinu, naštěstí onoho dne rozptýlil proces s politikem, který byl přistižen při poměru s mladší kolegyní, a Gabi se tak povedlo do budovy proniknout bez toho, aby jí někdo z nich věnoval pozornost.

Dlouze se nadechla a zadržela dech. Vše, co toho rána pověděla Javierovi, myslela vážně. Byla připravená svědčit proti své matce. Ani teď ale nedovedla úplně zapomenout, jak se první dvě desetiletí svého života upínala k víře, že jí jednoho dne Renata vysvětlí, že nikdy nechtěla být tak sobecká, že se k ní nikdy nechtěla chovat tak špatně... že ji opravdu milovala.

Věděla ale, že touží po něčem, co nikdy nenastane. Matčiny záchvaty vzteku a přesvědčení, že se celý svět točí jen kolem ní, se staly neodmyslitelnou součástí Gabriellina dětství a dospívání. Nejvíce ji dnes ale bolely matčiny pokusy o manipulaci, kdy v ní vyvolávala pocit, že ji potřebuje a že jen ona ji může pochopit a pomoci jí. Zůstala s ní proto i v dospělosti a ze všech sil se jí snažila vycházet vstříc, ani to ale Renatině nenasytné sobeckosti nestačilo.

Často teď přemýšlela, jestli by vše bylo jinak, kdyby s ní alespoň duchem zůstal její otec, kdyby se tak rychle znovu neoženil a nezaložil si novou rodinu. S jeho podporou by se možná dovedla matčinu citovému vydírání ubránit a onen strašný poslední den, který prožila v jejím domě, by nikdy nenastal.

Zastavila na konci chodby, přiměla se změnit tok myšlenek a hodila pohledem na hodinky. Při myšlence na to, že je teď Emily s dětmi v muzeu, se jí koutky úst zvlínily nepatrným úsměvem. V osmnácti měsících byly asi ještě příliš malé, než aby dovedly porozumět tomu, na co se dívají, i tak si ale zoufale přála být tam s nimi.

Věděla, že je čas udělat za minulostí tlustou čáru. Obavy ze soudního sporu a strach z toho, že se při

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nesmíš mi nikdy lhát!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.